

РЕШЕНИЕ

№ 240

гр. Варна, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Николай Св. Ст.
мл.с. Александър В. Цветков

при участието на секретаря Галина Сл. Стефанова
като разгледа докладваното от мл.с. Александър В. Цветков Въззивно гражданско дело № 20223100502502 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е въз основа на подадена от „Ен Ер Груп“ ООД, чрез процесуален представител адв. Г. В., въззивна жалба срещу Решение №2335/13.07.2022 г. по гр.д.№ 5910/2021 г. по описа на Районен съд – Варна, в частите, с които: 1.) въззивното дружество е осъдено да заплати на К. Т. С. **сумата от 70 000 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ищеца, поради смъртта на неговия син Т. К.ов Т., настъпила на 26.04.2018 г. в резултат от трудова злополука, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на депозиране на исковата молба, до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 200, ал. 1 от КТ, ведно със **сумата от 21 252,78 лева**, представляваща лихва за забава върху присъденото обезщетение за неимуществени вреди; 2.) е осъдено да заплати на С. Н. С. **сумата от 70 000 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ищцата, поради смъртта на нейния син Т. К.ов Т. от същата трудова злополука, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на депозиране на исковата молба, до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 200, ал. 1 от КТ, както и **сумата от 21 252,78 лева**, представляваща лихва за забава върху присъденото обезщетение за неимуществени вреди; 3.) осъдено да заплати Д. К. Т. **сумата от 35 000 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ищцата, поради смъртта на нейния брат Т. К.ов Т., настъпила на 26.04.2018 г. в резултат от трудова злополука, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на депозиране на исковата молба, до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 200, ал. 1 от КТ, ведно със **сумата от 10 626.39 лева**, представляваща лихва за забава върху присъденото обезщетение за неимуществени вреди, дължима за

периода от 26.04.2018г. до 22.04.2021г., на основание чл. 86 от ЗЗД; 4.) в частта, с която са отхвърлени предявените от жалбоподателя срещу „ДЗИ-Общо Застраховане“ обратни иски за осъждане на ответника да му заплати сумата, за която е уважен първоначалният иск, но не повече от договорения лимит на отговорност от 100 000 лв., представляваща застрахователно обезщетение по договор за застраховка "Професионална отговорност на участниците в проектирането и строителството", действал през периода от 00:00 часа на 09.05.2017г. до 24:00 часа на 08.05.2018г., обективиран в Застрахователна полица № 212217031000078 от 04.05.2017г., ведно със законната лихва считано от дата на уведомяването на застрахователя и разноските, присъдени в полза на увреденото лице, на основание чл. 219, ал. 3 от ГПК вр. с чл. 79, ал. 1 от ЗЗД и чл. 435 от КЗ, чл. 86, ал.1 от ЗЗД и чл. 429, ал. 3 и ал. 5 от КЗ.

Въззивникът изразява становище за неправилност на обжалваното съдебно решение, като постановено в разрез с материалния и процесуалния закон, както и със задължителната съдебна практика. На първо място сочи, че оставяйки без уважение исканията му за спиране на съдебното производство до приключване на НОХД № 134/2020 г. на ВОС, първоинстанционният съд е допуснал нарушение на съдопроизводствените правила. Твърди, че предявеното обезщетение за неимуществените вреди в настоящия процес има за предмет обезщетяването на идентични вреди с тези, заявени в наказателното производство, поради което счита, че е налице преюдициалност между тях и отправя искане за спиране на настоящото гражданско дело. Не било взето предвид и вече определеното обезщетение за претърпени неимуществени вреди в рамките на образуваното наказателно производство по НОХД №134/2020г. по описа на Окръжен съд - Варна и постановената присъда по него, макар и да не се ползва със сила на присъдено

На следващо място жалбоподателят излага твърдения, че първоинстанционният съд е нарушил материалния закон при определяне на дължимото обезщетение като не е съобразил, че обезщетението за неимуществени вреди е заместващо, а не компенсаторно. Не отчел още обстоятелството, че в конкретната ситуация пострадалият работник е действал при груба небрежност по смисъла на чл. 201, ал. 1 от КТ, в който случай законодателят е предвидил правната възможност имуществената отговорност на работодателя да се намали значително по размер. От доказателствата по делото се установявало, че в конкретния ден работника е трябвало да полага гипсокартон вътре в обекта и не е трябвало изобщо да оперира в досег с процесното скеле, като напълно е пренебрегнал заповедта на техническия ръководител да не използва скелето, тъй като все още е имало довършителни работи по него. Нещо повече, на обекта е имало предупредителни табели да не се качват работници и служители на скелето. От изслушването на вещото лице се установило още, че скелето е изградено от пострадалия, на когото доверие е имал Р. Ст.- съдружникът на дружеството, на „Ен Ер груп“, на който му е доверил да го изгради, и който единствено е работил на тази височина, ползвайки това скеле. Предвид изложеното счита, че присъденото обезщетение следва да бъде редуцирано с 80%, съобразно степента на съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия.

На следващо място въззивникът оспорва съществуването на особено близка връзка към момента на инцидента между Т. Т. и ищите по делото, тъй като са живели на различни адреси, което било показателно, че всеки от тях е водил самостоятелен живот. Ищите К. и С. С.и били разведени, като синът им преди навършване на пълнолетие е живял преимуществено със своята

майка, с която не е имал близки отношения, което се потвърждавало от обстоятелството, че пострадалият е живял повече от година с жена на семейни начала, но никой от семейството и не я познава, а за първи път я срещат на неговото погребение. Поддържа □ възражението си за погасяване на исковите претенции на всеки един от ищите вследствие изтичане на 3 годишният давностен срок по чл.358, ал.1, т.3 от КТ, считано от датата на инцидента до предявяване на исковата молба.

На следващо място твърди, че от процесуалното поведение на „ДЗИ Общо Застраховане“ ЕАД се установявало, че се явява безспорен фактът, че дружеството е имало валидна застраховка „Професионална отговорност“, обективирана в Полица №212217031000078/04.05.2017г.. По тази причина отговорността за претърпените вреди в резултат от инцидента, попада в обхвата на застрахователното покритие, съответно следва да се обезщети от застрахователя по реда на прекия иск на уреденото лице по чл.432 от КЗ. По отношение на така представената застраховка следвало да се има предвид, че същата е задължителна на основание чл.171, ал.1 от ЗУТ, съгласно която строителят застрахова професионалната си отговорност за вреди, причинени на други участници в строителството и/или на трети лица, вследствие на неправомерни действия или бездействия при или по повод изпълнение на задълженията им. Позовавайки се на съдебна практика, сочи, че първоинстанционният съд неправилно е приложил общите условия на ответното дружество, тъй като нормата на чл.171 от ЗУТ е императивна, съответно не може да бъде ограничена от общите условия. Неуведомяването на застрахователното дружество не може да има за последица отпадането на отговорността на застрахователя, а само намаляване на обезщетението, и то само ако е изгубена възможността за проверка на обстоятелство, което има значение или изключването на лихвата за забава от обезщетението. По изложените съображения моли за отмяна на първоинстанционното решение и отхвърляне на исковите, а в условията на евентуалност намаляване на присъденото обезщетение и уважаване на предявените обратни искове срещу застрахователя. Претендира присъждането на разноски за двете съдебни инстанции.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД, чрез процесуален представител адв. П. П.-Д., с който споделя напълно доводите, изложени във въззивната жалба на „Ен Ер Груп“ ООД за спиране на производството по настоящия спор до приключването на НОХД № 669/2022 год. по описа на ОС-Варна поради наличие на обусловеност по смисъла на чл. 229, ал. 1, т. 4 от ГПК. На следващо място въззиваемото дружество поддържа оплакванията на въззивника за неотчитане на допуснатата от починалото лице груба небрежност, която е довела до неблагоприятния резултат и причиняване на собствената му смърт, респ. до редуциране на присъденото на ищите обезщетение с над 80%. Оспорва обаче твърденията му, че настъпил инцидент представлява покрит риск по сключената задължителна застраховка „Професионална отговорност на участниците в проектирането и строителството“. Съгласно нормативно определените граници на отговорността на застрахователя, процесната застраховка покривала отговорността на проектанта и строителя за смърт или за телесна повреда на други участници в строителството и/или на трети лица, както и за материални вреди върху имуществото на други участници в строителството или на трети лица, причинени от лицата, по аргумент на чл. 171, ал. 1 от ЗУТ. Разпоредбата на чл. 4 от Наредба за условията и реда за задължителното застраховане в проектирането и строителството, изрично и изчерпателно посочвала какви

вреди и от какви събития не са покрити от посочената застраховка, като сред тях са и тези, дължими от лицата по чл. 171, ал. 1 от ЗУТ - вреди, нанесени на собствени служители и/или работници. В посочения смисъл била и клаузата от общите условия, изключваща покритието на вреди в резултат от смърт на работник на застрахования. По изложените съображения моли за потвърждаване на решението в частта, с която обратните искиве срещу дружеството са отхвърлени.

В рамките на законоустановения срок е депозиран отговор и от К. Т. С., С. Н. С. и Д. К. Т., подаден чрез адв. И. Т., с който въззиваемите излагат доводи за неоснователност на искането за спиране на производството поради липса на идентичност между двете съдебни дела. Оспорват твърденията за наличие на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на загиналия, както и възразението за изтекла погасителна давност. Изразяват становище, че първоинстанционното решение е правилно, законосъобразно и справедливо, поради което претендират неговото потвърждаване с присъждане на сторените разноски в производството.

За да се произнесе съдът съобрази следното:

Производството по делото е образувано пред Варненския районен съд въз основа на искова молба от К. Т. С., С. Н. С. и Д. К. Т., чрез процесуален представител адв. И. Т., с която са предявени субективно и обективно съединени искиве с правно основание чл. 200, ал. 1 от КТ срещу „ЕН ЕР ГРУП“ ООД за осъждане на ответника да заплати: 1.) на К. Т. С. сумите от **100 000 лева**, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди, изразяващи се болки и страдания, причинени от смъртта на неговия син, изразяващи се в причинена непреодолима мъка и непоправима загуба, последица от настъпила на 26.04.2018 г. трудова злополука, при която е починал Т. К.ов Т., ведно с лихва за забава от датата на трудовата злополука до датата на подаване на исковата молба в размер на **30 363,54 лева**; 2.) на С. Н. С. сумите от **100 000 лева**, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди, изразяващи се болки и страдания, причинени от смъртта на нейния син, изразяващи се в причинена непреодолима мъка и непоправима загуба, последица от настъпила на 26.04.2018 г. трудова злополука, при която е починал Т. К.ов Т., ведно с лихва за забава от датата на трудовата злополука до датата на подаване на исковата молба в размер на **30 363,54 лева**; 3.) на Д. К. Т. сумите от **50 000 лева**, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди, изразяващи се болки и страдания, причинени от смъртта на нейния брат, изразяващи се в причинена непреодолима мъка и непоправима загуба, последица от настъпила на 26.04.2018 г. трудова злополука, при която е починал Т. К.ов Т., ведно с лихва за забава от датата на трудовата злополука до датата на подаване на исковата молба в размер на **15 181.77 лева**; ведно със законната лихва за забава, считано от датата на предявяване на исковите, до окончателното изплащане на главниците.

Ищците излагат твърдения в исковата си молба, че по силата на трудов договор от 02.04.2018 г. техният наследодател – син на първите двама и брат на третата от тях, е назначен на длъжност „работник строителна изолация“ на непълно работно време от 2 часа дневно от 09:00 до 11.30 часа. В това си качество той бил допуснат на 26.04.2018 г. от работодателя за извършване на строително-монтажни работи, изразяващи се в полагане на мазилка/изолация по фасадата на жилищна сграда, находяща се в гр. Варна, УПИ XL VI-13 кв. по плана на ж.к. „Бриз“, ул. „Д-р Максим Караденев“ № 21. За осъществяване на възложните действия Т. е следвало да се качва и слиза до трето и четвърто ниво на тръбно-рамково строително скеле с височина от около шест метра.

Последното не е било обезопасено с необходимия брой парапети, като е липсвало средно перило за ръцете и защитна бордова лента за краката. Вследствие на липсата на обезопасителни мерки при изпълнение на възложените от работодателя дейности, Т. К.ов Т. паднал от трето ниво на скеле на земята и получил множество фрактури по глава, гръден кош, корем, таз и крайници, в следствие на което няколко часа по-късно настъпила неговата смърт. Съгласно съдебно медицинска експертиза/аутопсия № 75/2018 г., извършена от д-р В.Ст. от Отделение по съдебна медицина при МБАЛ „Св. Анна Варна“ АД, причината за смъртта на Т. К.ов Т. е тежка съчетана травма глава- гръден кош- корем- таз- крайници, довела до развитие на дихателна недостатъчност, травматичен и хиповолемичен шок.

Ищците сочат още, че с Разпореждане № 5104-03-247 от 05.11.2018 г. на Росина Зл.М.Ст. - ст.инспектор по осигуряването ТП на НОИ, на основание чл. 60, ал. 1 от КСО е приело злополуката като трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО, тъй като смъртта на Т. К.ов Т. е настъпила от внезапно увреждане на здравето, станало по време и във връзка, както и по повод извършваната от него работа в полза на осигурителя „ЕН ЕР Груп“ ООД. Така посоченото разпореждане не е обжалвано и е влязло в сила. В резултат на проверката било установено, че работодателят е допуснал до работа починалото лице, без да проведе задължителен инструктаж по безопасност на труда, установило се, че Т. Т. не е застрахован със задължителна застраховка „трудова злополука“, както и, че монтираното рамково скеле не е изградено съобразно изискванията за безопасност и здраве, като не е подсигурано осигуряването на безопасен процес на работа.

Вследствие на смъртта на техния син и брат излагат, че са лишени от воля и желание да продължат живота си, като им е отнета надеждата, че им предстоят много хубави моменти с него. След трагедията се чувстват неспособни да се справят с ежедневни дейности, тъгуват, плачат и са депресирани. К. С. чувства безпътица и се усеща несигурен и много по-слаб отпреди. Малко преди да почине Т. споделил с баща си, че е срещнал момиче, с което излиза и иска да ги запознае, което било прието изключително радостно от последния, който се надявал синът му да създаде семейство с нея. С. С. посочва, че трагедията, която е изпитала не може да се опише с думи и болката не намалява. Периодът след инцидента е най-тежкият в живота □, и през него тя плаче неутешимо. След смъртта на сина □ нейното здраве се влошило значително. Д. Т. излага твърдения, че е разтърсена от неочакваната трагедия. Тя е с 9 години по-възрастна от брат си и като деца се е грижила постоянно за него. Имали са изключително силна връзка и е изпитвала обич и привързаност към Т. почти като към свое дете. Преди да почине брат □ я е подкрепял във всеки възможен аспект, били нейна упора в тежки моменти и двамата са се грижили за болните си родители.

По изложените съображения ищците молят за уважаване на предявените осъдителни искове в заявените размер с присъждане на сторените съдебно-деловодни разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от „Ен Ер Груп“ ООД, с който предявените искове се оспорват като недопустими и неоснователни. Не се оспорва наличието на трудовоправна връзка между ответника и починалия роднина на ищците. Ответникът твърди, че исковете подлежат на отхвърляне, тъй като на ищците било определено обезщетение за неимуществени вреди във воденото пред ОС Варна наказателно производство. От друга страна сочи, че Д. Т. не е легитимирана да получи обезщетение, тъй като няма качеството на наследник на починалия. Оспорва се размерът на претендираните суми, като се твърди, че починалият е живял само със своята

майка, с която е имал по-близки отношения, поради което претенциите на другите двама ищци са прекомерни. Ответникът релювира за съпричиняване на вредоносния резултат от работника на основание чл. 201, ал. 2 от КТ, тъй като починалият, без знанието и съгласието на някой от присъстващите отговорници, самонадеяно и безотговорно се е качил на построеното скеле, от което е паднал. Твърди, че единствената причина за падането е проявена несръчност или липса на достатъчна концентрация у пострадалия. Сочи, че ако той не се е бил отклонил от възложената му работа вътре в сградата, както и ако се е придвижвал по скелето с нужната концентрация, то не би паднал. Предвид това поддържа, че е налице висок процент на съпричиняване на злополуката от страна на пострадалия. Ответното дружество въвежда и възражение за изтекла погасителна давност по отношение на претенцията, като сочи, че считано от датата на инцидента е изтекъл срокът, предвиден в чл. 358, ал. 1, т. 3 от КТ.

В срока за отговор на исковата молба ответникът е предявил и обратни иски срещу „ДЗИ Общо Застраховане“ ЕАД, в условията на евентуалност - ако той бъде осъден, застрахователното дружество да му репарира обезщетението за неимуществени вреди, но не повече от договорения лимит на отговорност от 100 000 лв., представляваща застрахователно обезщетение по договор за застраховка "Професионална отговорност на участниците в проектирането и строителството", действал през периода от 00:00 часа на 09.05.2017г. до 24:00 часа на 08.05.2018г., обективиран в Застрахователна полица № 212217031000078 от 04.05.2017г., ведно със законната лихва считано от дата на уведомяването на застрахователя и разноските, присъдени в полза на увреденото лице.

В срока по чл. 131 от ГПК, „ДЗИ Общо Застраховане“ ЕАД е депозирал отговор, в който изразява становище за неоснователност както на претенцията по обратните иски, така и по отношение на главните. Оспорва наведените доводи за настъпване на застрахователно събитие по смисъла на застраховката и ангажиране на дружеството за заплащане на застрахователно обезщетение на основание приложената застрахователна полица по задължителна застраховка „Професионална отговорност на участниците в проектирането и строителството" - № 212217031000078. Твърди, че в случая липсва застрахователно събитие, покрито от сключената застраховка, доколкото същата покрива професионалната отговорност на застрахования само по писмени претенции за причинени вреди, предявени в срока на действие на застрахователния договор, а в настоящия случай вредата е настъпила през 2018 г., а претенцията за изплащане на обезщетение е предявена през 2021 г., поради което е налице материалноправна пречка за ангажиране отговорността на застрахователя. Счита, че в процесния случай, загиналият в резултат на трудовата злополука е работник по трудов договор при „Ен Ер Груп" ООД, поради което и отправената по обратния иск срещу „ДЗИ-Общо застраховане" ЕАД претенция, не представлява покрит риск по смисъла на Общите условия по застраховката. В условията на евентуалност релювира възражение за лимитиране отговорността на застрахователя, доколкото съгласно договореностите на процесната застрахователна полица, лимитът на отговорност на застрахователя за едно събитие е в размер на 50 000 лева. Отново в условията на евентуалност релювира и възражение за ограничаване на отговорността, тъй като страните по застрахователния договор са договорили самоучастие на застрахования във всяка една причинена вреда, като същият поема за своя сметка 10 % от размера на всяко обезщетение. Предвид това счита, че от размера на дължимото застрахователно обезщетение следва да бъде приспаднато договореното

самоучастие от 10 %, (арг. от чл. 374, ал. 2 от КЗ). При условията на евентуалност прави възражение и по реда на чл. 435 от КЗ, като сочи, че правото на застрахования да търси от собствения си застраховател плащане по застраховка на „отговорности“, е обусловено от плащане от негова страна. По отношение на претенцията за забава сочи, че застрахователят отговаря за лихви за забава при условията на чл. 429, ал. 3 от КЗ, поради което отговорността на застрахователя за лихви би могла да се ангажира от датата на получаване на исковата молба за отговор по предявения обратен иск или от 08.10.2021 г. - моментът, в който застрахователят узнава за пръв път за претенциите на увредените лица срещу застрахования По отношение на предявения главен иск сочи, че оспорва същия изцяло. В условията на евентуалност прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на загиналия при инцидента Т. К.ов Т., който с поведението си и в нарушение на нормативно установените изисквания за безопасни условия на труда, сам е поел риск и е създал предпоставки за увреждане на живота и здравето си. Намира претенцията за присъждане на неимуществени вреди за завишена по размер. Счита, че претендираното обезщетение не съответства на критериите за справедливост, установени в чл. 52 от Закона за задълженията и договорите. Присъединява се към възражението на ответника по главните икове за погасяване на същите по давност, на основание чл. 358, ал. 1, т. 3 от КТ. На самостоятелно основание оспорва иска на ищцата Д. Т., като оспорва правото □ да получи застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, в качеството си на естра на починалото в резултат на инцидента лице. В тази връзка счита, че ищцата и починалият □ брат са били в родствена връзка, която предполага близост и отношения на привързаност и обич, но тази родствена връзка трябва да се характеризира с изключителност, която излиза извън рамките на обичайните, нормални и естествени взаимоотношения между брат и сестра, за да обоснове правото на сестрата да получи обезщетение за вредите, които търпи от смъртта на брат си. Намира, че в конкретния случай не са налице критериите по Тълкувателно решение № 1/2016 на ВКС, а именно: изключителни обстоятелства, различни от обичайните, нормални и естествени взаимоотношения между брат и сестра, които да налагат присъждане на обезщетение на ищцата.

По отношение на допустимостта на производството: Макар с определението по чл. 267 от ГПК съдът вече да се е произнесъл, доколкото във въззивната жалба и в отговора от третото лице са наведени твърдения за наличие на предпоставки за спиране на делото, доводите за неоснователност на искането следва да бъдат повторени и с акта по същество, доколкото имат обуславящо значение за неговата допустимост. Следва още веднъж да се посочи, че искането за спиране на производството до приключване на наказателното производство срещу подсъдимите за извършено престъпление е неоснователно. При извършената служебна проверка се установи, че е налице висящо наказателно производство по НОХД № 669/2022 г. по описа на ВОС, което е образувано по внесен обвинителен акт на ВОП срещу подсъдимите Н.Д.В. и Т.Хр.Й., за престъпление по чл. 123, ал. 1 от НК, като предходното НОХД №766/2021 г. е прекратено спрямо подсъдимия Р.Ж.Ст., тъй като е починал в хода на процеса. Между воденото наказателно производство и настоящото гражданско дело не е налице нито субективен, нито обективен идентитет, тъй като липсва съвпадение както между страните в двата съдебни процеса, така и относно техния предмет. Макар и повдигнатите обвинения срещу физическите лица да са свързани с настъпилата на 26.04.2018 г. трудова злополука, то евентуалното установяване или отричане с влязла в сила присъда по наказателното дело на противоправност или виновност на вменените им деяния не би било от

обуславящо значение за основателността на предявените субективно съединени иски срещу работодателя. Отговорността на последния е обективна и има гаранционно-обезпечителен характер и съобразно разпоредбата на чл. 200, ал. 1 от КТ не е поставена в зависимост от виновното поведение на негов орган или друг работник или служител.

В проведеното разпоредително заседание по НОХД № 669/2022 г. по описа на ВОС са приети за съвместно разглеждане предявените от К. Т. С. и С. Н. С. граждански иски срещу подсъдимите Н.Д.В. и Т.Хр.И., за сумата от 100 000 лева, представляваща обезщетение за причинените от престъплението, предмет на наказателното производство неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от датата на деянието – 26.04.2018 г. до окончателното изплащане на сумата, като иска се предявява солидарно срещу двамата подсъдими. Действително евентуалното уважаване на гражданските иски би следвало да бъде съобразено при евентуалното определяне на размера на обезщетение в полза на двамата ищци, но същото няма преюдициален характер за изхода на спора, обуславящ спиране на производството дори само по отношение на тях, още по-малко малко такова основание е налице и по отношение на Д. К. Т..

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните и нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Предявените субективно съединени иски за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, претърпени като последица от трудова злополука намират правното си основание в разпоредбата на чл. 200, ал. 1 от КТ, чиято основателност е предпоставена от наличието на валидно трудово правоотношение към момента на увреждането, претърпяна трудова злополука и настъпили вреди за ищеца, които се намират в причинно-следствена връзка със злополуката.

Обявен за безспорен между страните е фактът, че към датата на процесното събитие - 26.04.2018 г. Т. Т. е полагал труд при ответното дружество по силата на сключен трудов договор от 02.04.2018 г. Последният бил назначен на длъжност „работник строителна изолация“ на непълно работно време от 2 часа дневно от 09:00 до 11.30 часа.

Не е налице спор и относно характера на злополуката, като ответникът от първоинстанционното производство не оспорва нейния трудов характер по смисъла на чл. 200 от КТ. Последният се установява безспорно и от влязлото в сила Разпореждане № 5104-03-247/05.11.2018 г. на ТП на НОИ - Варна по чл. 60, ал. 1 от КСО. Разпореждането на органа, издадено на посоченото правно основание представлява индивидуален административен акт относно наличието или не на трудова злополука, а от друга страна е официален удостоверителен документ за установените в него факти и в частност за наличието на такава като елемент от фактическия състав на имуществената отговорност на работодателя и от който зависи съществуването на правото. Влезният в сила акт обвързва страните по правоотношението относно характера на злополуката и нейното квалифициране като трудова такава.

При установяване на характера на последната, определящ я като трудова, по силата на чл. 200, ал. 1 от КТ работодателят отговаря имуществено за всички вреди причинени от нея, които са довели до временна неработоспособност, инвалидност или смърт на работника или служителя, независимо дали има вина за настъпването им. Тази отговорност има обективен и безвиновен характер. При разглеждането на споровете по чл. 200

от КТ за съда съществува задължението само да установи наличие на трудовоправни отношения между страните, наличие на трудова злополука или професионално заболяване, а въпросът в резултат на какво се е стигнало до трудовата злополука, респективно налице ли са виновни действия или бездействия от съответни длъжностни лица от предприятието - работодател, както и причинна връзка между последните и трудовата злополука, не представлява задължителен елемент от състава на отговорността пред пострадалия работник. По общото определение, възприето от законодателя и съдебната практика, трудова злополука са травматичните увреждания, станали през време и във връзка или по повод на извършената работа, тоест такива, които се намират в причинна връзка с трудовата дейност на пострадалия работник и са обусловили временна или трайна загуба на трудоспособност, или неговата смърт.

По същество основните спорни въпроси във въззивното производство са относно справедливия размер на подлежащото на присъждане обезщетение на всеки един от ищците, настоящи въззиваеми, и твърденията на въззивника за съпричиняване на вредоносни резултат от страна на починалия негов работник .

Разпоредбата на чл. 212 от КТ във вр. чл. 51 от ЗЗД намира приложение при определяне на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, които и при трудова злополука или професионално заболяване следва да бъдат определяни съобразно критерия за справедливост, регламентиран в разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД. Посоченият принцип изисква обезщетяване на вредите на увреденото лице в най-пълна степен, като съдът е необходимо да отчете действителният размер на моралните вреди от смъртта на работника, като следва да бъдат съобразени и начинът, по който е понесена загубата - последици, продължителност и степен на интензитет, възрастта на увредения, общественото му и социално положение, евентуалното негативно отражение върху физическото здраве и психиката, контактите и социалния живот на близкия, който търси обезщетение, икономическото положение в страната и въобще всички обстоятелства, имащи отношение към претърпените страдания, преценявани с оглед конкретиката на случая. Икономическото положение съставлява необходим ориентир за определяне на обезщетение, което да има на практика реална стойност. Принципът за справедливост изисква в най-пълна степен да се постигне обезщетяване на увреденото лице за претърпените и предвидими в бъдеще болки и страдания, настъпили в резултат от трудовата злополука.

За установяване на посочените правнорелевантни факти по искане на ищците при първоинстанционното разглеждане на делото са ангажирани гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетелите Л. С. и А.В.. От показанията на свид. С., кредитирани по реда на чл. 172 от ГПК, установява, че по обяд на 26.04.2018г., докато си били въщи съпругът □ К. С. получил обаждане от лекар от Спешна помощ, който му съобщил, че Т. е пострадал. Първоначално не могли да повярват и си помислили, че обаждането е от телефонни измамници, но след като установили, че позвъняването е от телефона на Т. отишли до болницата, докъдето ги закарал техен познат, тъй като К. не бил в състояние да шофира. Свидетелката се уплашила, когато съпругът □ заплакал „няма Т.. След преживяното нещастие К. се сринал психически и здравословното му състояние се влошило. Допреди това, дори когато е бил болен, той отказвал да пие хапчета, а сега му се налагало да пие по една торба с лекарства. Започнали да се появяват много болести, включително проблеми с кръвното и сърцето. След загубата К. можел да спи най-много 2-3 часа нощем и приемът на сънотворни имал обратен ефект.

Съпругът □ плачел вкъщи, и когато ходил на гроба на своя син. Там той заедно със свидетелката срещнали русо, слабо момиче, за което тя сочи, че била приятелката на Т., с която последният възнамерявал да създаде семейство. Той споменал тези свои планове на баща си, който с нетърпение очаквал да се запознае с нея – събитие, което предстояло в най-близко бъдеще преди да настъпи злополуката. След същия К. се разстройвал от всичко и постоянно говорел за Т. и скърбял за него.

От свидетелските показания, дадени от свид. В. се установява, че с Д. са приятелки от 30 години, като тя се познава и с другите двама ищци, които са родители на последната. Свидетелката била първият човек, на когото Д. обадила, след като от полицията са □ съобщили за инцидента. След като научила за него, приятелката и изпаднала в ступор и отказвала да повярва, че е истина, а е мислила, че е станала някаква грешка.

Свидетелката и Д. първоначално не знаели как да съобщят новината за нещастното събитие на майката на починалия - С., тъй като те били изключително близки, споделяли си всичко и живеели в едно домакинство. Първоначално тя не искала да повярва, че нещастното събитие наистина се е случило, а когато разбрала реакцията □ била страшна – писъци, крясъци, но това не било най-лошото. След това тя се затворила, изключила се от света, отказала всякаква комуникация с нея и Д., както и с всички, а само гледала в една точка. Свидетелката сочи, че въпреки изминалите години, това състояние продължава и понастоящем. В момента Ст. е със 100 процента инвалидност, тъй като получила инсулт, за който свидетелката счита, че е следствие от преживяната мъка от злощастното събитие. Здравословното □ състояние обуславяло нуждата □ от грижи, а го нямало най-милото □ – нейният син, с когото е живяла и на когото е разчитала.

Д. също била много близка с брат си. Израснали заедно, а тя била с 9 години по-голяма и се е грижила за него, когато родителите им са били на работа. Д. има три деца, но тъй като е разведена, за тяхното отглеждане много помагал нейният брат, който бил като техен настойник и брат, поради което и племенниците му много страдали за неговата загуба. Той постоянно взимал децата, връщал ги и заедно със сестра си взимали всички решения относно тяхното отглеждане. Постоянно Т. и Д. са търсили контакт помежду си, имали много силна връзка и всичко са знаели един за друг и са си споделяли всичко. За майката и сестрата на Т. вече нямало празници, като Д. казвала „Коледа е, ама ...“.

Настоящият въззивен състав кредитира изцяло дадените от свидетелите показания относно отражението на злополуката върху неимуществената сфера на ищите, като непосредствени, конкретни, последователни, логични, кореспондиращи с останалите доказателства по делото, както подкрепящи се помежду им и добросъвестно поднесени пред съда, поради което и като обективни и неопровергани по делото.

С оглед определената от страните рамка на въззивната проверка и липсата на въззивна жалба срещу отхвърлителните части на исковите претенции, извън предметния обхват на проверката остава обстоятелството дали определеният от първоинстанционния съд размер на обезщетенията за всеки от ищите действително е достатъчен за цялостното репарирание на настъпилите вследствие на трудовата злополука вреди в тяхната неимуществена сфера. Предмет на разглеждане във въззивно производство са единствено възраженията на въззивното дружество за прекомерност на определените обезщетения, които настоящият съдебен състав намира за напълно неоснователни.

Това е така, защото от анализа на ангажираните гласни доказателствени средства, ценени както поотделно, така и в тяхната съвкупност, се достига до еднозначния и безпротиворечив извод за изключително тежкото неблагоприятно отражение на настъпилата вследствие на процесната трудова злополука смърт на Т. Т., и на нейните неблагоприятни последици върху живота и здравето на ищците. Макар и всеки от двамата му родители да е изживял по различен начин загубата на своя син, то последната неминуемо е най-тежкото и травмиращо събитие, което може да преживее един родител, оставящо неизлечим отпечатък върху неговия живот занапред. Фактът, че Т. към момента на смъртта си е живял в едно домакинство със своята майка не може да бъде причина да се приеме, че баща му е приел по-леко загубата му, респективно, че настъпилите за него морални вреди са по-незначителни, още по-малко че са налице основания за редуциране на обезщетение под определения от първоинстанционния съд размер, в какъвто смисъл са възраженията на въззивното дружество. Напротив, от свидетелските показания на Л. С. и А. В. се установява, че и двамата родители са приели изключително тежко новината за загубата на своя син, първоначално не са могли да повярват, че Т. е починал и са се надявали, че има някаква грешка. Когато и двамата разбрали, че това е истина изпаднали в шок и не могли да приемат нещастieto. В течение на времето изключително влошаването се тяхно емоционално и психическо състояние не се е подобрило значително – те продължили да страдат и да плачат за сина си, като и до настоящия момент не могат да преживят най-тежката загуба в живота си. Майката и бащата на Т. имали очаквания за бъдещето – той да създаде семейство и да бъде и занапред опора за родителите си, надеждите за което им били отнети от злополучната му и неочакваната негова смърт. Наред с психическото, здравословното състояние и на двамата родители значително се е влошило след инцидента, като К. започнал страда от сърдечни заболявания и имал проблеми с кръвното, което станало причина и да приема значително количество лекарства всекидневно, а също така започнал да страда и от безсъние. Макар и свидетелските показания на свид. В. да не са годни по същността си да докажат съществуването на пряка причинно-следствена връзка между претърпението от С. С. инсулт и настъпилата 100% инвалидност от една страна, и смъртта на нейния син от друга, то от същите безпротиворечиво се установява цялостното влошаване на здравословното ѝ състояние. В допълнение към което, тя се е затворила в себе си, отказва да комуникира с когото и да е било, включително и с най-близките си хора.

Всичко гореизложено обосновава извода на настоящата съдебна инстанция, че определеното от първоинстанционния съд обезщетение в размер на 70 000 лева за всеки един от двамата родители не е прекомерно и по никакъв начин не би довело до неоснователно обогатяване на някой от въззиваемите. Справедливостта на същото по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не би могла да бъде коментирана от въззивния съд извън преценката дали е завишено, доколкото първоинстанционното решение не е обжалвано в неговите отхвърлителни части, като единствено при осъществяване на въззивен контрол относно тяхната правилност би могло да се определи дали същото е достатъчно за интегрално репарирание на понесените от двамата ищци неимуществени вреди от събитието. Напълно несъстоятелни са доводите, че определеното обезщетение следва да бъде редуцирано с присъдената по НОХД № 134/2020 г. на ВОС сума, тъй като постановената по него присъда е изцяло отменена, включително и в частта □, съдържаща произнасяне по гражданските иски.

По отношение на претенцията на Д. Т.:

С оглед задължителните постановки на Тълкувателно решение № 1/2016 г., постановено по т. д. № 1/2016 г., по описа на ОСНГТК на ВКС материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в Постановление № 4 от 25.V.1961 г. и Постановление № 5 от 24.XI.1969 г. на Пленума на Върховния съд, и по изключение всяко друго лице, което е създало трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. Обезщетение се присъжда при доказани особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му вреди.

Предвид изложеното, основателността на исковата претенция на сестрата на починалия неин брат е обусловена наред с гореизброените материални предпоставки на чл. 200, ал. 1 от КТ, и от установяване в условията на главно и пълно доказване на трайна и дълбока емоционална връзка между двамата.

В конкретния случай същата се доказва от свидетелските показания на свидетелката А.В., от които се установява, че Т. и Д. били изключително близки още от деца, като ищцата полагала грижи за девет години по-малкия си брат, когато родителите им отсъствали. С изтичане на времето Т. възмъжал и ролята се обърнали, като той започнал да помага на сестра си, включително и с грижата за децата □, тъй като тя била самотна майка. Той е поел ролята на настойник на племенниците си и е участвал освен с помощ в отглеждането им, още при вземането на решения относно тяхното отглеждане. Починалият Т. е бил опора за своята сестра и двамата са били изключително близки от детинство до момента на настъпване на злощастния инцидент. Всичко това обосновава извод, че между тях е съществувала силна и постоянна емоционална връзка, която предвид заложените в цитираното тълкувателно решение критерии, легитимира ищцата да претендира обезщетение на нанесените ѝ вследствие на загубата на своя брат неимуществени вреди.

Видът, интензитетът и продължителността на същите се установява отново от гласните доказателствени средства, ангажирани чрез разпита на свидетелката В.. От същите се доказва, че загубата на по-малкия □ брат, с когото са имали изключително близка връзка, се е отразило много тежко на Д.. Първоначално тя е отказвала да приеме, че новината на за внезапната му смърт е истина, въпреки, че същата □ била съобщена и в болница и от полицейски служители. До последно е имала надежда, но когато е научила, че е истина изпаднала шок от загубата и не знаела как да съобщи новината на своята майка. От настъпилата трудова злополука ищцата е загубила един от най-близките си хора, на когото е разчитала за всичко, включително да ѝ оказва помощ в отглеждането на децата □. Загубата на нейния брат □ се е отразила изключително тежко, като и понастоящем е изгубила желание да отбелязва семейните празници, заради неговата липса.

Гореизложеното обуславя извод за доказаност на исковата претенция до определения от първоинстанционен съд размер на неимуществените вреди от 35 000 лева, като посоченият размер не е прекомерен. Относно неговата достатъчност да репарира всички настъпили вреди съдът е ограничен от произнасянето на районния съд, поради липсата на жалба в отхвърлителната част до пълния претендиран размер.

След определяне на подлежащото на присъждане в полза на всеки един от ищите, настоящи въззиваеми, размер на обезщетението, съдът следва да обсъди своевременно релевираното от ответника възражение за съпричиняване по чл. 201, ал. 2 от КТ на вредоносния резултат от

пострадалия. При трудовата злополука обезщетението може да се намали, ако той е допринесъл за увреждането си, като е допуснал груба небрежност. Небрежността в гражданското право е неполагане на дължимата грижа според един абстрактен модел – поведението на определена категория лица /добрия стопанин/ с оглед естеството на дейността и условията за извършването ѝ. Визираната в нормата на чл. 201, ал. 2 КТ „груба небрежност“ съставлява липса на елементарно старание и внимание, пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност – неполагане на грижа, каквато и най-небрежният би положил при същите обстоятелства.

В рамките на преклузивния срок по чл.131 от ГПК ответното дружество е навело възражение единствено, че Т. се е отклонил от възложените му задачи за извършване на работа вътре в сградата, като без разрешение е започнал дейност от външната страна, както и че не се е предвиждал с нужната концентрация, с което е допринесъл за настъпване на леталния изход. Твърденията на страната за осъществена груба небрежност под описаните форми обаче остават недоказани.

Единственото ангажирано доказателствено средство в подкрепа на същите са свидетелските показания на свидетеля Ив.Б., който по време на инцидента е работил в строителна фирма „Ен Ер Груп“ ООД. Бил изпратен на процесния обект в „Бриз“, където трябвало да събират тухли по етажите и да изчистят, защото друга фирма трябвало да прави замазки. Докато изнасял тухли по време на работата, свидетелят чул Р. да вика „дайте вода, дайте вода, че Т. е паднал“. Свидателят излязъл и видял да дават вода, а Р. да вади езика на Т.. После казал „викай линейка“. Свидателят не видял как Т. пада и не знаел каква е конкретната му ангажираност на обекта. По време на работа свидетелят не е засичал Т. по етажите на сградата, не го е познавал и преди не е работел с него.

Съдът не кредитира свидетелските показания в частта, в която свидетелят излага, че е чул, че пострадалият е трябвало да работи вътре, както и че е видя табели по етажите да не се ползва процесното скелето, тъй като същите са производни и косвени доказателства, които по същността си не са годни да установят твърдения от ответника факт. На първо място дочутите разговори от колеги, и то при изрично уточнение от страна на свидетеля, че не знае точно каква е била конкретната ангажираност на Т. на обекта, не установяват, че същият е имал забрана да работи от външната страна на сградата. Посоченото не само, че не се установява от другите доказателства по делото, но и изрично се опровергава от доказателствения материал. Длъжността, която е заемал – „работник-строителна изолация“, потвърдена включително и в отговора на исковата молба, обуславя извода, че трудовите му функции са включвали извършването на дейности както във вътрешността на строящата се сграда, така и по нейната фасада. Не са приобщени доказателства, които да опровергават същия или да навеждат на заключение, че Т. не е следвало да работи отвън. Още повече, че ответникът е обосновал възражението си по твърдения, че „с цел да приключи по-бързо дадената му дневна задача, се е качил на построеното скеле, откъдето е паднал“. В посочения смисъл е и подадената от работодателя декларация за трудова злополука в т.24, където е посочено, че същата е настъпила при извършване на обичайния вид работа от пострадалия, а именно - полагане на строителна изолация по фасадата на сградата. Изложеното ответното дружество твърдение не само, че не обосновава становището му, че пострадалият не е следвало да работи навън, но е в противоположния смисъл - че дневната му задача е включвала именно работа по фасадата на строежа.

По същия начин не се ползва с доказателствена стойност изявлението

на свидетеля, че имало залепени бележки по стълбището на сградата да не се ползва скелето от работниците, тъй като дейността на работника, полагащ строителна изолация във външната част на сградата изисква и използването на строителното скеле за работата на висока височина, от каквато е паднал пострадалия. Видно от констативно-съобразителната част на изготвената СТЕ скелето не е предпазно или подпорно, а работно, поради което основната му функция е именно да послужи за безопасното придвижване на работниците до отделните части от строителния обект, по които следва да извършват СМР.

В допълнение към изложеното следва да се посочи, че при изслушването си в съдебно заседание експертът заявява, че скелето е било изградено именно от пострадалия, и единствено той е имал разрешение от работодателя да работи на такава височина. На това становище, изложено от вещото лице се е позовал и въззивника в своята въззивна жалба, а същото е обосновава становището на съда не само, че на Т. Т. не му е било забранено да ползва строителното скеле, а че същият е бил изрично оторизиран от своя работодател да го употребява по време на работата си.

Всичко това обуславя единствения възможен извод на съда, освен че възраженията на въззивното дружество, че Т. не е следвало да работи навън и да се качва на строителното скеле не са доказани, но също така са и изрично опровергани от събраните по делото доказателства и се намират в противоречие с останалите негови твърдения. В продължение на изложеното следва да се посочи, че с показанията на другия разпитан по негово искане свидетел Ж. Т. не се съдържат правнорелевантни твърдения за допусната груба небрежност от страна на пострадалия, а единствено се сочи, че представителя на дружеството работодател Р. Ст. е бил много строг при провеждането на инструктажите за безопасност на труда на работниците. На първо място следва да се посочи, че въззивникът не е доказал въобще на Т. Т. да му е бил извършван нито първоначален, нито периодичен инструктаж, а освен това тези твърдения нямат никакво касателство към доводите му за допусната груба небрежност от работника. Както вече беше изложено последните остават недоказани по делото.

От друга страна, от съвкупната преценка на доказателствения материал се установява, че работодателят е допуснал множество нарушения на правилата на безопасност, които са станали пряка причина за настъпването на трудовата злополука, довела до смъртта на Т. Т.. Освен, че не е установил провеждането на задължителни инструктажи, от заключението на проведените първоначална и допълнителна СТЕ се установява, че строителното скеле, от което е паднал пострадалия е било напълно негодно за експлоатация, не е отговаряло на техническите стандарти и на изискванията за безопасност. В конкретния случай без правно значение е обстоятелството дали действително Т. Т. фактически е участвал в изграждането му или не, доколкото при всички случаи това се е случило по възлагане, проект, и със средства и материали на работодателя, който е отговорен за осигуряването на безопасни условия на труда.

Видно от първоначалното заключение на вещото лице скелето е изградено от неквалифицирано лице, върху нестабилна основа и подпори. Същото не е било обезопасено на нито едно от нивата с парапети и бордови дъски. Липсват перила на нивото на коленете и перила за ръцете. Липсват стълби и перила на стълбите. Въз основа на цялата предоставена му документация вещото лице е установило, че скелето не е било изградено в съответствие с нормативните изисквания за безопасност. При изграждането му не са ползвани резбови опори за нивелация, а са подлагани различни материали, което е недопустим риск. Не са се установили видни начини за

укрепване на скелето към фасадата, като разстоянието между скелето и фасадата е било по-голямо от нормативно допустимото. По скелето са установени недопустими пластмасови връзки (миши опашки) между диагонали и хоризонтали. От допълнителното заключение на СТЕ се установява наличието на укрепителни бандове и греди под петите на скелето, като е установило, че под стъпките на скелето са поставени нестабилни подложки – тухли, камъни, строителни отпадъци и др., а не са използвани плоски основи с резбовано стебло, което е недопустимо в строителната практика.

Гореизложената фактическа установеност обосновава категоричния и безпротиворечив извод на съдебния състав не само, че не е доказано работникът да е допринесъл за настъпване на трудовата злополука, но от ангажираните доказателства по делото се установява, че неосигуряването на безопасни условия за осъществяването на трудовата му дейност от страна на работодателя се намира в пряка причинно-следствена връзка с настъпИ. инцидент. Макар и вината на отделните служители и работници на въззивното дружество да е правноирелевантна за ангажиране на обективната имуществена отговорност на последната, същата следва да се прецени освен при определяне на размера на обезщетението, още и доколкото обуславя извод, че предпоставките за настъпването на инцидента са възникнали независимо от поведението на пострадалия работник, а са изцяло последица от неспазването на правилата за безопасност на труда от страна на работодателя.

Възражението на въззивника за погасяване на задължението поради изтичане на давностния срок по чл. 358, ал. 1, т. 3 от КТ е неоснователно, тъй като същият е започнал да тече от разпореждането за признаване на злополуката като трудова по реда на чл. 55, ал. 1 от КСО, а именно – 05.11.2018 г. Исковете са предявени на 22.04.2021 г. или преди изтичане на тригодишния давностен срок, поради което претенциите не са погасени по давност.

Предвид всичко гореизложеното предявените главни икове са основателни, а произнасянето на първоинстанционния съд следва да бъде потвърдено в приетите от него размери. На уважаване подлежат и акцесорните икови претенции за присъждане на обезщетение за забава, като за периода от датата на злополуката до тази на предявяване на исковата молба в полза на К. С. и С. С. следва да бъде присъдена мораторна лихва в размер на по 30 363,54 лева за всеки от ищите, а за Д. Т. - 10 626,39 лева, като първоинстанционното решение бъде потвърдено и в тези части.

С оглед настъпването на вътрешно процесуалната предпоставка, а именно уважаване на главните икове, съдът следва да разгледа и обраните икове на „Ен Ер Груп” ООД срещу „ДЗИ – Общо застраховане” ЕАД:

Основателността на претенцията по чл. 435 от КЗ е обусловена от съществуването на валидна облигационна връзка между застрахователя и застрахования с покрит риск обезщетяване на вредите, за които отговаря застрахования спрямо трети лица – в случая трудова злополука, причинила смърт на работник.

Видно от представената по делото полица страните по обратния иск са обвързани от застраховка „Професионална отговорност на участниците в проектирането и строителството” с № 212217031000078, по която „Ен Ер Груп” ООД е застраховано лице. Изрично в общите условия към застраховката е предвидено в Изрично в раздел 3, т. 7.5, че е изключено застрахователното покритие на риска от причиняване на телесни повреди,

включително смърт на работници и служители на Застрахования.

По същество спорен в настоящото производство е въпросът дали клаузата от ОУ е валидна или противоречи на императивната разпоредба на чл. 171, ал. 1 от ЗУТ, предвиждаща изплащане на неимуществените вреди, настъпили във връзка със строителството. Съгласно разпоредбата на чл.171, ал.1 ЗУТ, проектантът, лицето, упражняващо технически контрол по част "Конструктивна", консултантът, строителят и лицето, упражняващо строителен надзор, застраховат професионалната си отговорност за вреди, причинени на други участници в строителството и/или на трети лица, вследствие на неправомерни действия или бездействия при или по повод изпълнение на задълженията им. Съгласно ал. 2, условията и редът за задължително застраховане на лицата по ал. 1, включително застрахователното покритие, изключените рискове, минималните застрахователни суми и премии, се определят с наредба на Министерския съвет.

В изпълнение на законовата делегация на ал. 2 от цитираната разпоредба на ЗУТ е приета Наредба за условията и реда за задължително застраховане в проектирането и строителството. С нормата на чл. 4, т. 5 от Наредбата е предвидено, че застраховката не покрива изплащането на обезщетения за вреди, произтичащи от вреди, нанесени на собствени служители и/или работници. Предвид изложеното, извън застрахователното покритие на сключената на основание чл. 171 от ЗУТ задължителна застраховка са вредите, причинени вследствие на настъпила трудова злополука. Следователно ищецът не е доказал съществуването на първата материално правна предпоставка за ангажиране на договорната отговорността на застрахователя, а именно валиден договор за застраховка, покриваща посочения риск.

По изложените съображения предявеният обратен иск следва да бъде отхвърлен, а решението потвърдено и в тази негова част. Следователно на основание чл. 272 от ГПК обжалваният съдебен акт подлежи на потвърждаване като валиден, допустим и правилен във всички негови обжалвани части.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК в полза на въззиваемите следва да бъдат присъдени съдебно-деловодни разноски. Извършването на такива във въззивното производство е доказано единствено от „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД, което е извършил разход за адвокатско възнаграждение в размер на 4650 лева, които въззивното дружество следва да бъде осъдено да му възстанови.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №2335/13.07.2022 г. по гр.д.№ 5910/2021 г. по описа на Районен съд – Варна, в частите, с които:

1.) „ЕН ЕР ГРУП“ ООД с ЕИК 148055776, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, район Одесос, ул. „Средна гора“ № 18 е осъдено да заплати на **К. Т. С.** с ЕГН *****, с постоянен адрес ***** **сумата от 70 000 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ищеца, поради смъртта на неговия син Т. К.ов Т., настъпила на 26.04.2018 г. в резултат от трудова злополука, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на депозиране на исковата молба, до окончателното

изплащане на задължението, на основание чл. 200, ал. 1 от КТ, ведно със **сумата от 21 252,78 лева**, представляваща лихва за забава върху присъденото обезщетение за неимуществени вреди;

2.) „ЕН ЕР ГРУП“ ООД с ЕИК 148055776, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, район Одесос, ул. „Средна гора“ № 18 е осъдено да заплати на **С. Н. С.** с ЕГН *****, с адрес ***** **сумата от 70 000 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ищцата, поради смъртта на нейния син Т. К.ов Т. от същата трудова злополука, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на депозиране на исковата молба, до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 200, ал. 1 от КТ, както и **сумата от 21 252,78 лева**, представляваща лихва за забава върху присъденото обезщетение за неимуществени вреди;

3.) „ЕН ЕР ГРУП“ ООД с ЕИК 148055776, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, район Одесос, ул. „Средна гора“ № 18 е осъдено да заплати на **Д. К. Т.** с ЕГН *****, с адрес гр. ***** **сумата от 35 000 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ищцата, поради смъртта на нейния брат Т. К.ов Т., настъпила на 26.04.2018 г. в резултат от трудова злополука, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на депозиране на исковата молба, до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 200, ал. 1 от КТ, ведно със **сумата от 10 626.39 лева**, представляваща лихва за забава върху присъденото обезщетение за неимуществени вреди, дължима за периода от 26.04.2018г. до 22.04.2021г., на основание чл. 86 от ЗЗД;

4.) са отхвърлени предявените от „ЕН ЕР ГРУП“ ООД с ЕИК 148055776, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, район Одесос, ул. „Средна гора“ № 18 обратни иски за осъждане на ДЗИ-Общо Застраховане" ЕАД с ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Витоша“ № 89Б да му заплати сумата, за която е уважен първоначалният иск, но не повече от договорения лимит на отговорност от 100 000 лв., представляваща застрахователно обезщетение по договор за застраховка "Професионална отговорност на участниците в проектирането и строителството", действал през периода от 00:00 часа на 09.05.2017г. до 24:00 часа на 08.05.2018г., обективиран в Застрахователна полица № 212217031000078 от 04.05.2017г., ведно със законната лихва считано от дата на уведомяването на застрахователя и разноските, присъдени в полза на увреденото лице, на основание чл. 219, ал. 3 от ГПК вр. с чл. 79, ал. 1 от ЗЗД и чл. 435 от КЗ, чл. 86, ал.1 от ЗЗД и чл. 429, ал. 3 и ал. 5 от КЗ.

В останалите части решението е влязло в сила като необжалвано.

ОСЪЖДА „Ен Ер Груп“ ООД с ЕИК 148055776, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, район Одесос, ул. „Средна гора“ № 18 да заплати на „ДЗИ-Общо Застраховане" ЕАД с ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Витоша“ № 89Б, сумата от 4 650 /четири хиляди и шестстотин и петдесет/ лева, представляваща сторените разноски за адвокатско възнаграждение във въззивното производство, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ответника - „ДЗИ-Общо Застраховане" ЕАД с ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Витоша“ № 89Б.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС, в едномесечен срок от съобщаването му на страните, при условията на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____